הוא אסור כאמה וכאם אמה וכאם אכיה

וכבתה וכבת בתה וכבת בנה וכאחותה

בזמן שהיא קיימת והאחין מותרין והיא

אסורה באביו ובאבי אביו ובבנו ובבן בנו

באחיו ובכן אחיו מאמותר אדם בקרובת צרת

חלוצתו ביבואסור בצרת קרובת חלוצתו:

גב" איבעיא להו גזרו שניות בחלוצה או

לא בערוה דאורייתא גזרו בהו רבנן שניות

בחלוצה לא גזרו רבנן שניות או דלמא לא

שנא ת"ש הוא אסור באמה ובאם אמה

ואילו אם אם אמה לא קתני דלמא היינו

מעמא דלא תני משום דקבעי למיתני סיפא

והאחין מותרין ואי תנא אם אם אמה ה"א

האחין מותרין דוקא באם אם אמה אבל

באם אמה ובאמה לא וליתני אם אם אמה

ל) [לעיל כז.], ב) שס,ג) לעיל כל:, ד) [לעיל י:],

ם) לקמן מא. מד. קדושין מה., ו) [ובן רש"ל], ו) ס"א

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וקתני אחיו

וכו׳ וכגון שהיו המת והחולץ אחים מן האכ:

תוספות ישנים

תגא אחיו מן האב וחגא אחיו מן האם. פי' הא דקאמר ובן אחיו ר"ל אחיו

מו האם וא"ת א"כ לפשוט

רו שניות בחלונה

אשת אחי האב מן האם

היינו שניה ולוויל כא) וייל

שאותו בן אחיו דמיירי בה

מחני שהוא אח מו האח

והמיתנא אחין מן האב ומן האם חה בן אחיו ר"ל

שהוא בן אחי האב מן האם

לשניהם וא"כ לא תפשוט

שניות בחלולה דהיינו משוח

בבר ברא דחולץ והסבר כו'

אבל לא קאמר בבר ברא דסבא כדלעיל וא״כ לא

תפשוט דגזרו שניה בחלולה

דדוקא לעיל מניטן למימר הכי דהא קאי אהיא אסורה

באביו ור"ל בן בנו של אותו

אב אבל כ׳ חיים דהכא לא

קתני אביו ועוד נלע"ד דלא מני מוקי לה בבר ברא דסבא כדלעיל דא"כ בן בנו

חיים תני ליה בן בנו עם הארבעה שמדברי סופרים:

דאורייתא היא. פי' אלא

דלעולם מצינן למימר דלרה

כחלונה וליכא להקשות

גדול בדבר דהא אפי׳ אי

הוי הזרה טומה חלונה

מדרבנן וא"כ לא גזור רבנו

163

יתסברא

אחות חלונה

למיתנא ולחולך אבל

בו א מיי׳ פ״א מהל׳ יבום הלכה יג וסמג עשין כ"ב וטוש"ע אה"ע סי

קסב סעיף ד: םח ב מיי שם פ״ו הל׳ שם פעיף ה: בש ג מיי שם פ״ה הלי

שם סעיף ג:

תום' חד מקמאי

. מתני' ל) אסור בקרובת שונב חלוצתו ומותר בקרובת חלוצתו פירוש אי חליץ לצרת לאה מותר אף ברחל אי חליץ ללאה אסור בצרת רחל ופי׳ רש״י לנכרי ולה צרה ומת הנכרי אסורה הצרה לראובן החולץ ומפורש טעמא בגמ' הך דאזלא לכ"ד גזרו בהו רבנן כלומר כשלאה חולצת מוליכה רחל אחותה עמה לב"ד וכ"ע לא ידעי הי מינייהו יבמתו ואיכא דסברי ³ דרחל חלץ ואנסיב צרת י רחל דהיינו צרח אחוח חלוצתו נסיב ואינהו סברי דרחל וצרת האחין הוו. הך דלא אזלא לב"ד לא גזרו בהו רבנן כשהיבמה . חולצת אין צרתה הולכת עמה דמסתפק דלמא חליץ לה הלכך כי נסיב אחות הצרה לא אמרי פירש"י ז"ל ולפי דבריו מצינו חלוצה שהיא מדברי סופרים חמורה מערוה שהיא מד"ת דאילו צרת ערוה שלא במקום מצוה חלוצה שלא במקום מצוה אסורה וי"מ שלא אסרו במקום יבום כגון שלאה ורחל נשואים לראובן ושמעון ומתו שניהם יברק ד' בפרק ד' אחיז החחיל ראחיות לא אסור אדם בצרת קרובת חלוצחו החחיל כצרוח יגמור אף באחיות דתנן מותר אדם בקרובת צרת . חלוצתו ועל הפירוש הזה . אזלא בתרה (דינא) לב״ד וכי חליץ לאה סברי חליץ רחל אלא מעתה תפסול לכהונה ותפסלה רחל לאחי החולץ אלמא הוא בקרובותיה והאחין מותרים ונפסלת רחל לאחר מיתת לאה אלמה תנן מתה מותר באחותה . אלא כיון דאחות חלוצה סופרים לא גזרו בה רבנן . כולי האי אע״פ שגזרו בצרתה: הא דאמר נפלה לפני יבם קטן לית לה

> א) ל"ל אסור אדם בלרת הרובת חלולתו ומותר בקרובת דסברי דלרחל חלן ואי נסיב לכת כחל דהיינו לכת אחות מלולמו אמרי לרת חלולמו נסיב דאינהו סברי דרחל חלולת האחין הוואי.

מזווי מרעל מסחררא הוי

אבל תוך שלשה חדשים

איח לה מזווי מרעל.

אבל אמה ואם אמה לא. והא דמנן בפרק ב' (לעיל כג:) אחד חולץ הוא אסור כו'. כל הנך עריות דאורייתא נינהו באשתו וגזרינהו רבנן ואחד מייבם אלמא שרי באחותה שאני התם משום דאימור דידיה איתרמי ליה והא נמי דתנן לקמן בפרקין (דף מא.) החולן ליבמתו ונשא אחיו את אחותה היינו דיעבד: וליתגר אחין מותרין

בבולן קשיא. הא דלא קאמר אלא שמע מינה דלא גזרו שניות בחלונה היינו משום דלקמן מסיק דגזרו ולא שייך לשנויי תנא ושייר כיון דלא תנא שום שניה אלא הני דאורייתא לחוד: אמימר מוקי לה כו'. כל סוגים דשמעתין דלא כאמימר כדפרשתי לעיל (דף כא: ד"ה אמימר): בבן בתו לאו משום חולץ. לא בעי לאוקמי בכן בתו דסבא דומיא דבן בנו דלא מיירי בבן בנו דסבא דא"כ הויא ליה אשת חחי אביו דאורייתא: שמע מינה גזרו שניות בחלוצה. והא ללא מני במתניתין אבי אמו ובן בתו משום דתנא ושייר ומיהו רבי חייא דהתני מנינא קשה דלא תנא בן אחותו ובן אחיו מן האם ויש לומר דלא תנא אלא ארבע כנגד ארבע של דברי תורה: הך

וליתני האחין מותרין בכולן קשיא ת"ש היא אסורה כאביו ובאבי אביו קתני מיהא אבי אביו מאי לאו משום חולץ דהויא לה כלת בנו לא משום מיתנא דהויא לה כלת בנו ת"ש ובבז בנו מאי לאו משום חולץ דהויא לה (משום) אשת אבי אביו לא משום מיתנא והויא לה אשת אחי אבי אביו הא יאמימר מכשר באשת אחי אבי אביו אמימר מוקי לה בבר ברא דסבא אי הכי היינו אחיו וכן אחיו תנא אחיו מן האב וקתני אחיו מן האם ת"ש דתני ר' חייא ארבע מדברי תורה וארבע מדברי סופרים אב ובנו אחיו וכן אחיו מדברי תורה אבי אביו ואבי אמו כן בנו וכן בתו מד"ם קתני מיהא אבי אביו מאי לאו משום חולץ והויא לה כלת בנו לא משום מיתנא דהויא לה כלת בנו ת"ש אבי אמו מאי לאו משום חולץ דהויא לה כלת בתו לא משום מיתנא דהויא לה כלת בתו ת"ש ובן בנו מאי לאו משום חולץ דהויא לה אשת אבי אביו לא משום מיתנא דהויא לה אשת אחי אבי אביו והא אמימר מכשיר באשת אחי אבי אביו אמימר מוקים לה משום חולץ וקסבר גזרו שניות בחלוצה ת"ש ובבן בתו מאי לאו משום חולץ דהויא לה אשת אבי אמו לא משום מיתנא דהויא לה אשת אחי אבי אמו והא גבי שניות דערוה לא גזרו אלא לאו משום חולץ יושמע מינה גזרו שניות בחלוצה שמע מינה: מותר אדם וכו': אמר רב מובי בר קיסנא אמר שמואל הבא על צרת חלוצה הולד ממזר מאי מעמא באיסורה קיימא אמר רב יוסף אף אנן גמי תנינא מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו אי אמרת בשלמא צרה אבראי משום הכי מותר באחותה אלא אי אמרת צרה כחלוצה דמיא אמאי מותר לימא תיהוי תיובתא דרבי יוחנן דאמר 🤊 בין הָוא בין אחין אין חייבין לא על החלוצה כרת ולא על צרתה כרת אמר לך רבי יוחנן ותסברא אחות חלוצה דאורייתא והאמר ר"ל סכאן שנה רבי אחות גרושה מדברי תורה אחות חלוצה מדברי סופרים מאי שנא האי ומאי שנא האי

באביו והדר תני ובבנו של אביו שהוא אחי המת והחולך וקמה עליה בלא יבנה [דברים כה] משחלץ לה האחד ולבן" בנו של אביהם דהויא ליה אשת אחי אביו: **וקסני אחיו מן האם**. שהיה זה אחיו מן האם או בן אחיו מן האם ולאו משום חולץ דא"כ הייא לה שניות בחלוצה דהא ליתא אלא אשת אחי האב מן האם והא בשניות תנינן לה אלא משום מיתנא דהוי שניה משום ערוה דאורייתא דאשתו מעלייתא הוה וכגון שהיו (6) היבם והחולך אחין מן האב ומן האם ולשניהם אח מן האם שלא מן האב: דחני רבי חייא. בחלולה: ארבעה מדברי חורה. כלומר דלגבי אשתו הויין דאורייתא: אב. של חולץ אסור בה מן החורה מפני המת דהויא ליה כלמו של אב: ובנו. של חולך שהיה המת אחי אביו וערוה היא לגביה: ואחיו. של חולך דהוה נמי אחי המת וקם ליה בלא יבנה: ובן אחיו. של חולץ שהיה המת אחי אביו: אבי אביו. משום כלת בנו: ואבי אמו. משום כלת בתו: ובן בנו. הס"ד משום חולץ דהויא ליה אשת אביו: ובן בסו. דהויא ליה אשת אבי אמו. וכל הנך שניות נינהו: הכי גרסינן מ"ש ובאבי אמו מאי לאו משום חולץ דהויא ליה כלם בסו לא משום מיסנא דהויא ליה כלם בסו. וכגון שהיו אחין אף מן האם: אמימר מוקי לה. ודאי כדקאמרת משום חולץ וקסבר גזרו שניות בחלוצה. אבל מאן דאסר באשת אחי אבי האב מצי לאוקמי משום מיתנא ותיבעי לך אי גזרו שניות בחלוצה או לא: באיסורה קיימא. חלוצה היא דקיימא בלא יבנה ותו לא אבל לרחה קיימא עליה באיסור אשת אח בכרת והולד ממור: אי אמר**ם בשלמא לרה אבראי קיימא.** באיסורא קמא ולא אמרינן חלוצה שליחותא דידה עבדא: משום הכי שרי באחותה. דלאו אחות חלוצה היא ולגבי דידה נמי כיון דחלוצה לאו שליחות דידה עבדא לא משויא ליה בלא יבנה אלא באיסורא קמא קיימא: אלא אי אמרס לרה כחלולה דמיא. דחלולה שליחוחא דידה עבדא ומשוי לה בלא יבנה א"כ הויא לה צרה כחלוצה ואמאי שרי באחותה: דר' יוחנן. בפרק קמא (לעיל י:): ולא על צרחה כרת. החולץ ליבמתו וחזר ובא הוא או אחד מן האחין על לרתה: **ומסברא.** דהא ראיה דרב יוסף דאייתי ממתניתין ראיה היא וכי ¹⁾ חלולה גופא דאורייתא (דרבנן היא) דכי אמרינן לרה כחלולה יאסר באחות הלרה: **והאמר ר"ל.** לקמן [מא.] אמתניתין דלקמן: **כאן שנה רבי.** במשנה זו למדנו רבי אחות גרושה מדברי תורה וכו׳ ולקמן מפרש לה. וכיון דאחות חלולה גופה דרבנן בחלולה גזור באחותה בלרה לא גזור: מאי שנא. רישא קרובת לרת חלולה דשריא ומאי שנא סיפא לרת קרובת חלולתו ששתיהן נכריות היא ולרתה נשואות לנכרי וקתני אסור: הר

בחלולתו: בומן שהיא קיימת. אאחותה קאי ולא אשאר עריות: באביו. משום כלתו: ובאבי אביו. משום כלת בנו. אע"ג דבאשתו גמורה אין אסורה לאבי אביו אלא מדברי סופרים דהא כלת בנו משניות דרבנן היא ואפילו הכי גזרוה

רבנן נמי בחלולה: בבנו. משום אשת אב: בכו בנו. משום אשת אבי אביו שהיא מן השניות: **באחיו**. משום אשת את: בכו אחיו. משום אשת אתי אביו: מותר אדם בקרובת לרת חלולתו. ולא אמרינן נרה כחלונה ואסור בקרובותיה: ואסור בלרת קרובת חלולסו. ראובן חלך ללאה ורחל נשואה לנכרי ולה לרה ומת הנכרי אסורה הלרה לראובן וטעמא מפרש בגמרא: בכן גורו שניום בחלולה או לא. כגון אם אם אמה ואם אם אביה דגבי אשתו מיתסרו עליה משום שניות כדתני רבי חייא בפרק כילד (לעיל דף כב.) רביעי שבחמיו ושבחמותו שניה הכא מאי: בערוה דאורייתא. כלומר באשתו דאמה ואם אמה הוה ערוה דאורייתא גזרו רבנן שניות אבל בחלוצה דאפילו עריות דידה דרבנן לא גזרו שניות בהן: או דלמא לא שנא. וממתני׳ לא דייק דקתני היא אסורה באבי אביו משום כלת בנו דהוי שניה הא קמייתינן לה לקמן עלה דהא מילתא ומדחי ליה למימר לאו משום חולך אלא בשביל המת שהיתה זו אשתו גמורה לפיכך אבי אביו אסור בה משום כלת בנו: ה"א האחין מוחרין. לא קאי אלא אאם אם אמה דלא גזרו שניות בזיקה אבל אמה ואם אמה דהוו להו עריות דאורייתא לגבי אשה גמורה לא משתרו אחין דגזרו עריות בזיקה ואפי׳ לאחר חלילה נימא דאיהו שליחותייהו עבד משום הכי לא תנייה: מ"ש מבן בנו מאי לאו משום חולך דהוי ליה אשת אבי אביו. והיא מן השניות: לה משום מיתנה. שהיתה זו אשתו גמורה ואסורה על בן בנו של חולד דהויא לה אשת אחי אבי אביו וקס"ד דהא נמי משניות היא: והא אמימר מכשר כו'. בפרק כילד (לעיל דף כא:): אמימר מוקי לה. להאי בן בנו דמתני׳ אסבא אביהן של מת וחולך דתנא ברישא דקתני היא אסורה

באחות הלרה דכי גזור רבנן באחות חלולה עלמה אבל באחות לרת חלולה לא גזור:

מוסף רש"י ואסור בצרת קרובת חלוצתו. ואפילו לא סיתה לרתה מאחיו אלא מנכרי בו.). כאן שנה ממשנה זו אנו למדים, אחות גרושה מן התורה, אבל אחות חלוצה אינה אלא מדברי